

OVERWEGING 17 januari 2021

Samuël werd tijdens zijn slaap geroepen. Twee leerlingen van Johannes gaan Jezus onmiddellijk achterna. Is roeping iets van lang geleden? Of gebeurt het nog? En wat is roeping? Wat is roeping voor u? Voelt u zich geroepen? Met deze vraag ging ik naar een paar mensen en las ik wat interviews. Hierover wil ik vandaag graag iets vertellen.

“Mijn broer studeerde voor priester. Mijn zus zat in het noviciaat bij de Franciscanessen. Ik was bang geroepen te worden! Ik was smoorverliefd op een jongen in mijn klas. Wekenlang heb ik tot God gebeden: ‘Roep me aub niet!’ Is roeping alleen iets voor priester, monniken en zusters? Anke uit de Achterhoek mailt: “Ik voel me wat ongemakkelijk bij dit woord. Het voelt te groot, te pretentius. Bij roeping denk ik aan iemand met een grote, speciale opdracht. Ook denk ik aan iets buiten mij dat mij roept! Maar is het misschien niet iets wat je van binnen voelt? Een soort gedrevenheid. Je wordt naar iets toegedreven, niet wetend waarheen.”

Een oud-leraar schrijft: Er zijn drie soorten geweten. Het kinderlijke, sociale en absolute! Het kinderlijke geweten heeft als norm: Ik ga voor beloning en wil geen straf. Ik doe iets als er wordt gejuicht en doe het niet als er ‘boe’ wordt geroepen. Je bent een stap verder als je een sociaal geweten hebt ontwikkeld: Als ik dit doe, wat betekent dit dan voor de ander? ‘Wat gij niet wilt dat u geschiedt...’ Ook hierin kun je je ziel kwijtraken. Waar het uiteindelijk omgaat is het absolute geweten. Dat is wat jouw ziel tegen jou fluistert. Hier maak je keuzes die dwars kunnen ingaan tegen de verwachtingen van de ander. Niet ik doe iets omdat ik word beloond. Maar zoals Luther ooit zei: ‘Hier sta ik en ik kan niet anders’. Hoor je hier niet Gods stem in het diepste van je wezen?

Een moeder vertelt: Roeping is voor mij gewoon Zijn. Niks hoogdravends! Ik moest veel van mezelf. Ik moest er altijd zijn voor de ander. Mijn man pleegde jaren geleden suïcide. Ik ging door een zeer diep dal. Tijdens een kloosterweekend in Oosterhout zaten we in de kapel te mediteren. Er hing een bijzondere sfeer. Ineens was het alsof iemand tegen mij zei: ‘Jij hoeft alleen maar te ZIJN. Dat is voldoende.’ Ik werd enorm geraakt hierdoor. Het gaf mij een zeer diepe rust. Het heeft veel tijd en moeite gekost om dit besef in mij te laten afdalen. Regelmatig neem ik nu een bezinningsdag. Ze komt met een gedicht: In de stilte van het zijn, is het uiteindelijk goed toeven. Ik accepteer de diepgewortelde pijn en de lichamelijke en geestelijke groeven. Roeping wat is dat? Hoe komt dit diepe weten op je pad? Ga in de verstilling en luister. Misschien hoor je wat gefluister. Ze vervolgt: Roeping is als mijn ogen gaan sprankelen. Als mijn hart een vreugdedansje maakt. Dan is dat waar mijn roeping ligt. Mijn roeping is zorgdragen, luisteren naar mijn schatten van kinderen en kleinkinderen. Naar mijn vader, kortom naar mensen.

Roeping is voor mij: Luisteren naar de stem in je binnenste, aldus een vrouw uit de Andreas. Vroeger dacht ik dat het ging om grote keuzes: partner, wel of geen kinderen, opleiding. En nu: Luisteren naar de stem waarvan je voelt dat deze je draagt, uitdaagt, ter verantwoording roept. Wegen of je je niet laat leiden door eigenbelang. Nu in alle kleine en toch moeilijke keuzes: Je afvragen: waar is dit product gemaakt? Is het verantwoord? Niet gaan voor aanbiedingen. Het zijn kleine consequente dingen die mensen kunnen volhouden. Ook als het jou niet uitkomt. Of je met de nek wordt aangekeken. Dat doen waarvan jij voelt dat dat het is. Dat dit je blij maakt, ondanks dat het zwaar kan zijn. Het geeft innerlijke vrede en vrijheid. Wat een grote woorden en nog steeds ben ik er niet. Terwijl ik weet dat het bestaat. Dat ik erbij kan komen als ik echt zou doen en durven. Wat een opgave. Roeping is ook

toelaten wat er NU gebeurt in de wereld. Diep toelaten van de milieucrisis, al die vluchtelingen, de coronacrisis, de armoede. En daar jouw antwoord op geven. Wij soefi's, zegt Anna Maria, noemen het bestemming. Het is het vinden wat God met jou voorheeft. Dit vraagt overgave en sterven voordat je sterft. Dit sterven doe je door je ziel te reinigen. Door bewust te worden van je verslavingen, oordelen over de ander, hebzucht etc. Hieraan lijd je en je omgeving. Je gaat jezelf opvoeden. Waardoor Allah zich in jou kan manifesteren. Want Hij is er altijd, dichterbij dan je eigen halsslagader.

Tot slot nog enkele opmerkingen, vragen: Hoe ongelooflijk kostbaar, inspirerend en verbindend het is om je roeping met elkaar te delen. Hebben we daar in de kerk. Hebben wie hier in de Andreas wel genoeg oog voor ieders roeping? Voor Gods Stem in ons diepste wezen? Begint hier niet de kerk van onderop?? Is dat niet een taak van ons als kerk: dienstbaar zijn aan de weg die bij de ander hoort? Ruimte geven aan mensen die met vallen en opstaan op reis gaan naar de stem in hun binnenste. Is ieder mens daar niet zelf zijn eigen gids. Hij alleen heeft weet van deze stem in zijn eigen bestaan. Kortom wij als kerk zijn elkaar tot hulpe om onze roeping te ontdekken, leven en delen. Amen.